

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

z dnia 13 lipca 2006 r.*

W sprawie T-11/06 R

Romana Tabacchi SpA, z siedzibą w Rzymie (Włochy), reprezentowana przez
M. Siraguse i G.C. Rizzę, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez É. Gippiniego Fourniera
i F. Amata, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot, po pierwsze, wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 20 października 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 traktatu WE (sprawa COMP/C.38.281/B.2 — Surowiec tytoniowy — Włochy)

* Język postępowania: włoski.

w zakresie, w jakim nakłada ona na skarżącą grzywnę w wysokości 2,05 mln EUR, oraz po drugie, wniosek mający na celu uzyskanie zwolnienia z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia wspomnianej grzywny,

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne, przebieg postępowania i żądania stron

- ¹ W dniu 20 października 2005 r. Komisja wydała decyzję dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE (sprawa COMP/C.38.281/B.2 — Surowiec tytoniowy — Włochy) (zwaną dalej „decyzją”). W art. 1 decyzji Komisja ustaliła, że siedmiu głównych włoskich przetwórców surowca tytoniowego, wśród których znajduje się spółka Romana Tabacchi SpA, zawarło porozumienia lub uczestniczyło w praktykach uzgodnionych (zwanym dalej „kartelem”) zmierzających do określenia warunków zakupu surowca tytoniowego we Włoszech, zarówno w odniesieniu do zakupów bezpośrednich u producentów, jak i zakupów u zajmujących się pakowaniem osób trzecich. Komisja ustaliła w szczególności, że skarżąca uczestniczyła w tych praktykach uzgodnionych od października 1997 r. do 5 listopada 1999 r., a także od 29 maja 2001 r. do 19 lutego 2002 r.

- 2 Artykuł 2 decyzji nakłada na skarżącą grzywnę w wysokości 2,05 mln EUR, płatną w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia decyzji, które nastąpiło w dniu 10 listopada 2005 r.
- 3 W piśmie doręczającym decyzję z dnia 9 listopada 2005 r. poinformowano, że jeśli skarżąca wnieśnie skargę do Sądu, Komisja nie podejmie żadnego środka zmierzającego do dochodzenia tej grzywny dopóki sprawa będzie zawisła przed tym sądem, o ile od wierzytelności naliczane będą odsetki od dnia wygaśnięcia terminu zapłaty, a najpóźniej tego dnia, czyli 10 lutego 2006 r., zostanie ustanowiona akceptowana gwarancja bankowa.
- 4 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu dnia 19 stycznia 2006 r. skarżąca wniosła skargę, na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie dotyczącym obliczenia kwoty grzywny oraz w konsekwencji o zmniejszenie samej grzywny.
- 5 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu tego samego dnia, skarżąca złożyła, na podstawie art. 242 WE oraz art. 104 regulaminu Sądu, niniejszy wniosek mający na celu, po pierwsze, zawieszenie wykonania decyzji, oraz po drugie, zwolnienie skarżącej z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej na zapłatę grzywny jako warunku uniknięcia natychmiastowego jej ściągnięcia.
- 6 W dniu 10 lutego 2006 r. Komisja przedstawiła uwagi na piśmie w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego.

- 7 W dniu 3 marca 2006 r. skarżąca, wezwana przez sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środków tymczasowych (zwanego dalej „sędzią rozpatrującym wniosek”), przedstawiła nowe uwagi, w stosunku do których Komisja w dniu 29 marca 2006 r. złożyła swe własne uwagi.
- 8 W dniu 8 maja 2006 r. skarżąca złożyła dodatkowe dokumenty, z których wynika, że pismem z dnia 20 kwietnia 2006 r. zaproponowała rozłożenie na raty zapłaty grzywny, co zostało odrzucone przez Komisję pismem z dnia 5 maja 2006 r.
- 9 W dniu 15 maja 2006 r. prezes Sądu wysłuchał ustnych uwag stron.
- 10 Podczas rozprawy strony zobowiązały się do rozpatrzenia możliwości uzgodnienia rozłożenia na raty zapłaty grzywny oraz do przekazania prezesowi Sądu wyników swoich dyskusji.
- 11 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 maja 2006 r., poprawionym następnie w dniu 30 maja 2006 r., skarżąca przekazała prezesowi Sądu wniosek o rozłożenia zapłaty na raty, który Komisja odrzuciła w piśmie złożonym w sekretariacie w dniu 6 czerwca 2006 r.
- 12 We wniosku skarżąca wnosi do sędziego rozpatrującego wniosek o:
  - zawieszenie wykonania decyzji w zakresie, w jakim nakłada ona na skarżącą obowiązek zapłaty grzywny, aż do momentu ogłoszenia wyroku kończącego postępowanie główne;

- zwolnienie skarżącej z obowiązku ustanowienia, najpóźniej do dnia 10 lutego 2006 r., gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywny;

- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania w przedmiocie środka tymczasowego;

- nakazanie zastosowania każdego innego środka, który okaże się konieczny.

¹³ W swoich uwagach strona pozwana wnosi do sędziego rozpatrującego wniosek o:

- odrzucenie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

¹⁴ Na podstawie art. 242 WE i 243 WE w związku z art. 225 ust. 1 WE Sąd może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub zarządzić niezbędne środki tymczasowe.

- 15 Artykuł 104 § 2 regulaminu stanowi, że wniosek o zastosowanie środka tymczasowego powinien określać przedmiot sporu, wskazać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania danego środka (*fumus boni iuris*). Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, co oznacza, że w przypadku niespełnienia jednej z nich wniosek o zastosowania środka tymczasowego musi zostać oddalony [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. I-4971, pkt 30]. Sędzia rozpatrujący wniosek w razie konieczności dokonuje również wyważenia wchodzących w grę interesów (postanowienie prezesa Sądu z dnia 21 stycznia 2004 r. w sprawie T-245/03 R FNSEA i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-271, pkt 13).

W przedmiocie dopuszczalności wniosku

Argumenty stron

- 16 Komisja uważa, że żaden z zarzutów podniesionych przez skarżącą w jej wniosku nie spełnia przesłanek przewidzianych w art. 104 regulaminu, zwłaszcza z tego względu, że nie są one wystarczająco poparte i nie przedstawiają zasadniczych okoliczności stanu faktycznego, na których opiera się skarżąca.
- 17 Skarżąca uważa natomiast, że wniosek o zastosowanie środków tymczasowych nie musi zawierać wszystkich dowodów, na których opiera się skarga w postępowaniu głównym. Ponadto według skarżącej art. 104 regulaminu ma na celu zagwarantowanie pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, w szczególności w celu zagwarantowania stronie pozwanej możliwości przedstawienia swoich uwag. Skarżąca dodaje, że w niniejszym przypadku Komisji nie przeszkodzono jednak w przedstawieniu swoich uwag, ponieważ odpowiedziała ona w sposób szczegółowy na wniosek o zastosowanie środka tymczasowego.

Ocena sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środków tymczasowych

- 18 Jeśli tak jak twierdzi Komisja, przedstawienie przez skarżącą zarzutów, na jakich opiera ona swoją skargę w postępowaniu głównym, nie spełnia wymogów przejrzystości przewidzianych w art. 104 regulaminu, wniosek powinien być uznany za niedopuszczalny (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 15 stycznia 2001 r. w sprawie T-236/00 R Stauner i in. przeciwko Parlamentowi i Komisji, Rec. str. II-15, pkt 34).
- 19 Argumenty Komisji dotyczące tej kwestii zostaną rozpatrzone w ramach analizy każdego z zarzutów przedstawionych na poparcie istnienia fumus boni iuris.
- 20 Należy zatem odłożyć analizę dopuszczalności wniosku o zastosowanie środka tymczasowego do momentu zbadania dopuszczalności podniesionych zarzutów.

W przedmiocie celu wniosku

Argumenty stron

- 21 Komisja twierdzi, że wniosek skarżącej powinien być interpretowany w ten sposób, że ma on wyłącznie na celu uzyskanie zwolnienia z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia kwoty grzywny nałożonej decyzją oraz że nie zmierza on w konsekwencji do zawieszenia wykonania decyzji.

22 Skarżąca nie przedstawiła uwag w tym względzie.

Ocena sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środków tymczasowych

23 W swoim wniosku skarżąca wnosi, po pierwsze, o zawieszenie wykonania decyzji w zakresie dotyczącym obowiązku zapłaty grzywny nałożonej przez Komisję aż do momentu wydania przez Sąd orzeczenia w sprawie skargi w postępowaniu głównym, a po drugie, o zwolnienie skarżącej z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywny.

24 Bezsporne jest, że w piśmie doręczającym decyzję z dnia 9 listopada 2005 r. Komisja poinformowała skarżącą, że w przypadku wniesienia przez nią skargi do Sądu, nie podejmie ona żadnego środka mającego na celu ściągnięcie grzywny dopóki sprawa przed tym sądem będzie w toku, o ile od wierzytelności tej będą naliczane odsetki od dnia wygaśnięcia terminu zapłaty grzywny, a najpóźniej w dniu 10 lutego 2006 r. zostanie ustanowiona akceptowana przez Komisję gwarancja bankowa pokrywająca wysokość długu głównego, a także należne odsetki i opłaty dodatkowe.

25 Ponadto podczas rozprawy Komisja uściśliła, że w oczekiwaniu na wydanie decyzji przez sędziego rozpatrującego niniejszy wniosek o zarządzenie środka tymczasowego nie wszczęła przymusowej egzekucji roszczeń wynikających z decyzji.

26 Z powyższego wynika, że wniosek skarżącej, jak twierdzi Komisja, może mieć na celu tylko uzyskanie zwolnienia z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia kwoty grzywny nałożonej przez decyzję.

W przedmiocie fumus boni iuris

Argumenty stron

- 27 Według skarżącej przesłanka dotycząca fumus boni iuris jest spełniona.
- 28 Po pierwsze, skarżąca stwierdza, że decyzja jest wadliwa z powodu braku dowodów, braku logiki jej uzasadnienia, a także naruszenia zasad równego traktowania i proporcjonalności, ponieważ Komisja, obliczając podstawową kwotę grzywny, nie uwzględniła tego, że kartel nie miał rzeczywistego wpływu na rynek lub miał co najwyżej wpływ nieznaczny.
- 29 Po drugie, skarżąca stwierdza, że decyzja jest dotknięta wadą z uwagi na brak logiki uzasadnienia oraz naruszenie zasady równego traktowania. Z jednej strony Komisja powinna była uwzględnić różnice pomiędzy udziałami rynku posiadanymi przez skarżącą i udziałami posiadanymi przez jej konkurentów przy stopniowaniu kwoty podstawowej grzywny w celu proporcjonalnego dostosowania jej do właściwego znaczenia zainteresowanego przedsiębiorstwa na rynku. Z drugiej strony Komisja powinna była uwzględnić średni udział w rynku, jaki skarżąca posiadała podczas całego okresu jej udziału w naruszeniu, a nie tylko udział w rynku, jaki posiadała w ostatnim roku jej uczestniczenia w naruszeniu. W każdym razie według skarżącej Komisja nie uwzględniła okresów przerw w uczestniczeniu skarżącej w naruszeniu.
- 30 Po trzecie, decyzja dotknięta jest brakiem uzasadnienia i dowodów, nie spełnia wymogu dotyczącego ciężaru dowodu i jest obarczona oczywistym błędem w ocenie okoliczności faktycznych w związku z tym, że w celu obliczenia kwoty podstawowej grzywny Komisja obliczyła czas trwania uczestniczenia skarżącej w naruszeniu bez uwzględnienia elementów dowodowych, które wykazałyby, że całkowicie przerwała

ona swoje uczestnictwo w kartelu w lutym 1999 r. i nigdy już do niego ponownie nie przystąpiła. Czas uczestniczenia skarżącej w kartelu powinien być zatem skrócony o dwa lata i sześć miesięcy, a więc powinien zostać ustalony na 19 miesięcy.

- 31 Po czwarte, Komisja miała uchybić obowiązkowi uzasadnienia oraz w sposób oczywisty naruszyć swój obowiązek prowadzenia dochodzenia w sposób rzetelny i bezstronny, ponieważ, po pierwsze, nie uwzględniła okoliczności łagodzących związanych z presją wywieraną na skarżącą przez inne przedsiębiorstwa, a także jej czysto pasywnej roli, oraz po drugie, nie uwzględniła ona w sposób wystarczający systematycznego niestosowania w rzeczywistości zasad kartelu.
- 32 Wreszcie po piąte, Komisja dopuściła się nadużycia władzy w zakresie, w jakim decyzja okazała się niesłuszna i nieproporcjonalna w odniesieniu do struktury organizacyjnej i własnościowej skarżącej oraz jej rzeczywistej zdolności płatniczej do tego stopnia, że poważnie zagroziła jej przetrwaniu, ponieważ kwota grzywny nałożonej na skarżącą była prawie równa dwukrotnej wartości jej kapitału zakładowego.
- 33 Komisja uważa, że zarzuty podniesione przez skarżącą z jednej strony nie są dopuszczalne, a z drugiej strony nawet jeśli by były, nie pozwalałyby na wnioskowanie o istnieniu *fumus boni iuris*.
- 34 W odniesieniu do pierwszego zarzutu Komisja uważa, że skarżąca nie wymieniła okoliczności stanu faktycznego, na podstawie których nabrała przekonania, że kartel nie miał rzeczywistego wpływu na rynek lub miał ono co najwyżej wpływ nieznaczny. Niemożliwe jest zatem, bez rozpatrzenia skargi w postępowaniu głównym, dokonanie oceny, czy zarzut ten spełnia minimalne przesłanki świadczące o istnieniu *fumus boni iuris*. Z tego względu omawiany zarzut nie spełnia warunków art. 104 § 2 regulaminu, a więc jest on zdaniem Komisji niedopuszczalny i nie może być uwzględniony w celu zbadania istnienia *fumus boni iuris*.

- 35 Komisja stwierdza, że nawet gdyby pierwszy zarzut był dopuszczalny, w każdym razie byłby on bezzasadny. Komisja dodaje, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem porozumienia dotyczące cen w ramach kartelu, takie jak porozumienie będące przedmiotem niniejszego postępowania, stanowią zawsze ze swej natury bardzo poważne naruszenia art. 81 WE oraz że wobec takich naruszeń Komisja korzysta z szerokich uprawnień dyskrecjonalnych w odniesieniu do ustalania kwoty grzywny, o ile przestrzegane są kryteria ustanowione przez wytyczne w sprawie metody obliczania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. 1998, C 9, str. 3) (zwane dalej „wytycznymi”).
- 36 W odniesieniu do drugiego zarzutu Komisja twierdzi, że skarżąca nie przedstawiła zasadniczych okoliczności faktycznych umożliwiających dokonanie oceny, bez rozpatrywania skargi w postępowaniu głównym, czy przedmiotowy zarzut spełnia minimalne warunki wymagane do istnienia fumus boni iuris. W szczególności skarżąca miała nie uściślić tego, jaki jest lub był według niej jej udział w rynku lub udział jej dwóch konkurentów podczas ostatniego roku trwania naruszenia, ani nie wskazała średniej udziałów w rynku w okresie funkcjonowania kartelu. Zarzut ten powinien zatem zostać uznany za niedopuszczalny do celów badania istnienia fumus boni iuris.
- 37 Komisja stwierdza, że nawet gdyby drugi zarzut był dopuszczalny, w każdym razie byłby on bezzasadny. Komisja uważa bowiem, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nałożenie tej samej kwoty podstawowej grzywny na przedsiębiorstwa posiadające udział w rynku zawierający się w przedziale, który nie jest zbyt szeroki, nie stanowi naruszenia zasady równego traktowania. Otóż w niniejszym przypadku taki przedział zawiera się pomiędzy 9 a 11%, a zatem nie jest zbyt szeroki.
- 38 W odniesieniu do trzeciego zarzutu, który dotyczy okresu uczestniczenia skarżącej w kartelu, Komisja podnosi, że jest on niedopuszczalny lub co najmniej oczywiście niewłaściwy do ustalenia istnienia fumus boni iuris, ponieważ skarżąca nie przedstawiła żadnego elementu dowodowego na jego poparcie.

- 39 W odniesieniu do czwartego zarzutu w opinii Komisji skarżąca, po pierwsze, nie dostarczyła żadnego dowodu rzekomej presji wywieranej na nią przez inne przedsiębiorstwa uczestniczące w kartelu, a po drugie, nie wyjaśniła powodów, dla których twierdzi, że decyzja nie nadałażądanego znaczenia przyjętej przez skarżącą w ramach kartelu pasywnej lub zakłócającej postawie. Zarzut jest zatem niedopuszczalny lub przynajmniej oczywiście bezzasadny.
- 40 W odniesieniu do piątego zarzutu Komisja twierdzi, że opiera się on na zbyt ogólnej krytyce, aby można było ocenić jego wagę i zasadność. W konsekwencji nie jest on dopuszczalny do celów analizy *fumus boni iuris*.
- 41 W odpowiedzi na podniesione przez Komisję argumenty w przedmiocie niedopuszczalności skarżąca twierdzi, że aby wniosek o zastosowanie środków tymczasowych był dopuszczalny, istotne elementy stanu faktycznego i prawnego, na których się on opiera, powinny być przedstawione chociażby zwięźle, lecz w sposób spójny i zrozumiały, w samym tekście skargi. Natomiast przeciwnie do twierdzeń Komisji, nie jest konieczne bezzwłoczne dostarczenie dowodu na stawiane zarzuty, biorąc pod uwagę, że skarżąca będzie musiała w pełni spełnić wymogi dowodowe w ramach postępowania głównego.
- 42 Skarżąca twierdzi, że jeżeli Komisja przedstawia swoje uwagi, a sędzia rozpatrujący wniosek jest w stanie dokonać oceny, wniosek musi być uznany za dopuszczalny. Przedstawienie uwag Komisji dowodzi bowiem, że zarzuty postawione we wniosku spełniają przesłanki z art. 104 § 2 regulaminu oraz że wniosek ten jest dopuszczalny. W związku z tym skarżąca podnosi, że mimo podniesienia zarzutu niedopuszczalności, Komisja odpowiedziała na wniosek, przedstawiając dokładne i wyraźne uwagi, udowadniając w ten sposób spójny i zrozumiały charakter argumentów przedstawionych przez skarżącą na poparcie zarzutów uzasadniających *fumus boni iuris* skargi.

Ocena sędziego rozpatrującego wnioszek o zastosowanie środków tymczasowych

43 Należy uznać, że co najmniej niektóre zarzuty stawiane przez skarżącą wydają się *prima facie* istotne, a w każdym razie niecałkiem bezzasadne.

44 Jest tak w szczególności w przypadku pierwszego zarzutu i części drugiego zarzutu.

— W przedmiocie pierwszego zarzutu, opartego w szczególności na naruszeniu zasady równego traktowania

45 Skarżąca twierdzi, że Komisja, obliczając wyjściową kwotę grzywny, nie uwzględniła rzeczywistego wpływu kartelu na rynek, który według skarżącej nie istniał lub był co najwyżej nieznaczny.

46 Komisja, po pierwsze, podnosi niedopuszczalność zarzutu, ponieważ nie wskazuje on elementów stanu faktycznego, na podstawie których skarżąca twierdzi, że kartel nie miał wpływu na rynek, a po drugie, wydaje się twierdzić, że jeżeli charakter naruszeń uzasadnia uznanie ich za bardzo poważne, ocena wpływu kartelu na rynek nie jest konieczna.

47 W odniesieniu do dopuszczalności zarzutu należy przypomnieć, że na mocy art. 104 § 3 oraz art. 44 § 1 regulaminu skarga wszczynająca postępowanie powinna zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Informacje te winny być wystarczająco jasne i precyzyjne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozpoznanie sprawy w danym przypadku bez dodatkowych informacji.

W celu zapewnienia pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, aby skarga mogła zostać dopuszczona, najbardziej istotne okoliczności stanu faktycznego i stanu prawnego, na których się ona opiera, powinny być zawarte — przynajmniej w skrócie — w sposób spójny i zrozumiały w tekście samej skargi (postanowienie prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2006 r. w sprawie T-171/05 R II Njjs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, niepublikowane w Zbiorze, pkt 23).

- 48 W niniejszym przypadku należy podnieść, że pozwana nie twierdzi, że nie była w stanie przygotować swej obrony z uwagi na niewystarczająco jasne i precyzyjne sformułowanie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych. Jak podkreśla skarżąca, Komisja przedstawiła uwagi odpowiadające w szczegółowy sposób na przedmiotowy zarzut.
- 49 Należy zatem stwierdzić, że wniosek wskazuje przedmiot sporu oraz zawiera związane przedstawienie argumentów podnoszonych przez skarżącą, które umożliwiają rozstrzygnięcie w przedmiocie samego wniosku.
- 50 Zarzuty niedopuszczalności powołane przez Komisję muszą zatem zostać odrzucone.
- 51 Ponadto z powyższych rozważań oraz ze stwierdzeń przedstawionych w pkt 16–20 powyżej wynika, że wniosek jako taki jest dopuszczalny.
- 52 W odniesieniu do analizy tego zarzutu co do istoty sprawy skarżąca opiera się na orzecznictwie Sądu, zgodnie z którym przy określaniu wagi naruszenia w przypadku porozumień dotyczących cen w ramach kartelu należy ustalić, czy rzeczywiście umożliwiły one danym przedsiębiorstwom osiągnięcie poziomu cen transakcji

wyższego niż poziom, który ceny osiągnęłyby w przypadku braku porozumienia (wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-224/00 Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients przeciwko Komisji, Rec. str. II-2597, pkt 151).

- 53 Natomiast Komisja, po pierwsze, opiera się na orzecznictwie Sądu, zgodnie z którym zawarty w wytycznych przykładowy opis naruszeń, które należy uważać za bardzo poważne, nie wprowadza żadnego wymogu dotyczącego wpływu ani wywierania skutków na szczególną strefę geograficzną (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4407, pkt 150). Po drugie, uzasadnia ona okoliczność nieuwzględnienia wpływu kartelu podczas obliczania kwoty grzywny, opierając się na wytycznych, które stanowią, że Komisja powinna uwzględnić wpływ naruszenia tylko wtedy, gdy może on być zmierzony. W niniejszym przypadku Komisja twierdzi, że nie dysponowała informacjami umożliwiającymi zmierzenie tego wpływu, a zatem nie był on wymierny.
- 54 Należy zatem stwierdzić, że, zgodnie z wytycznymi (pkt 1 A, akapit pierwszy), „[p]rzy ocenie wagi naruszenia należy wziąć pod uwagę je[go] [...] rzeczywisty wpływ na rynek tam, gdzie może to być zmierzone [...]”.
- 55 Podobnie zgodnie z orzecznictwem Komisja ma obowiązek dokonać takiej analizy, jeśli wydaje się, że ten wpływ jest wymierny (ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients przeciwko Komisji, pkt 45 i 143, oraz wyrok Sądu z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie T-241/01 Scandinavian Airlines System AB przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2917, pkt 122).
- 56 Należy zatem stwierdzić, że na tym etapie nie jest możliwe stwierdzenie *prima facie* przez sędziego rozpatrującego wniosek, po pierwsze, że na danym przedsiębiorstwie spoczywa obowiązek udowodnienia w ramach postępowania administracyjnego, że wpływ naruszenia jest wymierny, a zatem że Komisja jest zobowiązana do jego uwzględnienia, oraz po drugie, że w danym przypadku wpływ ten był lub nie był wymierny.

57 Z powyższego wynika, że niniejszy zarzut nie jest pozbawiony zasadności oraz zasługuje na pogłębioną analizę Sądu w ramach skargi w postępowaniu głównym.

— W przedmiocie drugiego zarzutu, opartego na naruszeniu zasady równego traktowania

58 Skarżąca podważa kryterium obliczania udziałów w rynku, które Komisja zastosowała do ustalenia kwoty grzywny.

59 Według skarżącej w przypadkach uczestniczenia w naruszeniu, w którym były przerwy, udział w rynku służący jako kryterium dla ustalenia grzywny nie powinien być udziałem podczas ostatniego pełnego roku trwania naruszenia. Jako kryterium powinna raczej służyć średnia wartość, która uwzględniałaby wszelkie zmiany udziałów w rynku, jakie nastąpiły w okresie uczestniczenia w kartelu, a także przerwy w uczestniczeniu w naruszeniu, które zostały stwierdzone.

60 W niniejszym przypadku skarżąca uważa, że do celów ustalenia podstawowej kwoty grzywny zgodnie z wagą naruszenia Komisja powinna była odwołać się do średniego udziału skarżącej w rynku w okresie od 1997 r. do 2001 r., uwzględniając przerwę w latach 1999-2000, a nie tylko do udziału w 2001 r. Ponieważ należało zastosować podobną metodę obliczania zarówno w odniesieniu do skarżącej, jak i do innych uczestników kartelu, których uczestnictwo nie zostało jednakże przerwane, decyzja jest wadliwa z uwagi na nierówne traktowanie oraz jej nielogiczne uzasadnienie w odniesieniu do zainteresowanej strony.

61 Biorąc pod uwagę, że podniesione przez Komisję zarzuty niedopuszczalności w odniesieniu do niniejszego zarzutu są identyczne z powołanymi w stosunku do pierwszego zarzutu, należy je odrzucić z powodów przedstawionych w pkt 47–50 powyżej.

- 62 Ponadto w odniesieniu do zasadności tego zarzutu należy stwierdzić, że Komisja nie podważa tego argumentu w swoich uwagach na temat wniosku o zastosowanie środków tymczasowych. Komisja porusza tę kwestię jedynie w swoich uwagach z dnia 29 marca 2006 r. W uwagach tych Komisja ogranicza się do stwierdzenia, że skarżąca nie przedstawiła dowodu, że średnia wartość udziałów w rynku podczas lat, w których miało miejsce naruszenie, była znacznie niższa od udziału w rynku przypadającego skarżącej w 2001 r.
- 63 W rezultacie wynika z tego, że Komisja nie wypowiedziała się na temat tego, czy decyzja narusza zasadę równego traktowania, ponieważ stwierdziła, że należało zastosować podobną metodę obliczania zarówno w odniesieniu do skarżącej, jak i innych uczestników kartelu, których uczestnictwo nie zostało przerwane.
- 64 Poza tym należy przypomnieć, że w celu zapewnienia przejrzystości i zwiększenia pewności prawa względem zainteresowanych przedsiębiorstw Komisja opublikowała wytyczne, w których przedstawiła metodę obliczania, która wiąże ją w każdym rozpatrywanym przypadku. W tym względzie Trybunał stwierdził, że przyjmując takie normy postępowania i ogłaszając poprzez publikację, że będzie je stosować od tej pory do przypadków w nich przewidzianych, Komisja sama wyznacza sobie granice uznania i nie może odejść od tych norm bez narażania się w danym przypadku na sankcję za naruszenie ogólnych zasad prawa, takich jak zasada równego traktowania lub zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań. Poza tym chociaż wytyczne nie stanowią podstawy prawnej decyzji, określają one jednak w sposób ogólny i abstrakcyjny metodę, którą Komisja sobie narzuca dla ustalenia kwoty grzywien nakładanych w tej decyzji i w konsekwencji zapewniają tym przedsiębiorstwom pewność prawa (wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-5425, pkt 211 i 213).

- 65 W tym wglądzie pkt 1 A wytycznych przewiduje, że trzeba wziąć pod uwagę rzeczywiste ekonomiczne możliwości spowodowania przez podmioty popełniające naruszenie znaczących szkód innym podmiotom działającym na rynku, w szczególności konsumentom, i tak określić wysokość grzywny, by miała ona wystarczająco odstraszający charakter.
- 66 Nie jest zatem możliwe w tych okolicznościach wykluczenie przez sędziego rozpatrującego wniosek argumentu skarżącej, zgodnie z którym rzeczywiste ekonomiczne możliwości spowodowania szkody są bardziej prawidłowo oceniane poprzez odniesienie do średniej udziałów w rynku danego przedsiębiorstwa podczas trwania naruszenia, biorąc pod uwagę ewentualne przerwy, niż uwzględnienie wyłącznie udziału w rynku tego przedsiębiorstwa podczas ostatniego roku trwania naruszenia.
- 67 Z powyższego wynika, że niniejszy zarzut nie jest całkowicie bezzasadny.
- 68 Powyższe stwierdzenia wystarczają do wyciągnięcia wniosku, że zarzuty stawiane przez skarżącą są *prima facie* przynajmniej częściowo słuszne, a w każdym razie niezupełnie bezzasadne. W tych okolicznościach należy uznać, że w niniejszym przypadku istnieje *fumus boni iuris* (zob. podobnie w pkt 15 powyżej postanowienie w sprawie FNSEA i in. przeciwko Komisji, pkt 55).

W przedmiocie pilnego charakteru

Argumenty stron

- 69 Skarżąca twierdzi, że przesłanka dotycząca pilnego charakteru jest w niniejszym przypadku spełniona.

- 70 Na wstępie skarżąca stwierdza, że nie należała do wielkiej grupy, ale do dwóch osób fizycznych — Mariny D'Ottavi i Paola Baianiego (zwanym dalej „małżonkami Baiani”) — i że jej rozmiary nie są znaczne, gdyż jej kapitał zakładowy wynosi jedynie 1,1 mln EUR, a jej obrót w 2004 r. wyniósł tylko około 20 mln EUR.
- 71 Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że zwróciła się o udzielenie gwarancji bankowej do dwóch banków, a mianowicie UniCredit Banca d'Impresa SpA i Sanpaolo IMI SpA, które odmówiły skarżącej jej przyznania.
- 72 Powody tej odmowy można było z łatwością zidentyfikować, biorąc pod uwagę fakt, że po pierwsze, wysokość grzywny była równa prawie dwukrotnej wartości kapitału zakładowego skarżącej, sam zapis grzywny w księgach rachunkowych spółki wystarczyłby, aby spowodować postawienie jej w stan likwidacji, oraz po drugie, że wspomniane banki były świadome faktu, że skarżąca od kilku lat znajdowała się w trudnym położeniu z uwagi na obniżenie jej udziału netto w rynku o 33% w ciągu jedynie dwóch lat obrachunkowych spółki (z 12,5% w 2002 r. do 8,1% w 2004 r.). To trudne położenie wyjaśnia ujemne wyniki trzech ostatnich zamkniętych lat obrachunkowych, które spowodowały w 2004 r. stratę w wysokości 361 642 EUR, w 2003 r. w wysokości 93 030 EUR, a w 2002 r. w wysokości 66 709 EUR.
- 73 Po drugie, skarżąca zauważa, że małżonkowie Baiani, działając w charakterze akcjonariuszy skarżącej, osobno złożyli wnioski do tych samych banków o udzielenie podobnej gwarancji. Banki ponownie odmówiły przyznania wnioskowanej gwarancji.
- 74 Wreszcie po trzecie, według skarżącej natychmiastowe ściągnięcie grzywny wyrządziłoby jej poważną i nieodwracalną szkodę. Takie działanie spowodowałoby w szczególności jej zniknięcie w rynku.

- 75 Ze swojej strony Komisja przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wniosek o zawieszenie wykonania obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywny może być przyjęty tylko w wyjątkowych okolicznościach. W opinii Komisji istnienie tych wyjątkowych okoliczności może co do zasady być uważane za ustalone, jeśli strona, która składa wniosek o zwolnienie z obowiązku ustanowienia wymaganej gwarancji bankowej, przedstawi dowód, po pierwsze, że obiektywnie nie ma ona możliwości ustanowienia tej gwarancji, lub po drugie, że ustanowienie gwarancji zagroziłoby jej istnieniu.
- 76 W odniesieniu do tego drugiego warunku skarżąca miała nie przedstawić ani argumentu, ani dowodu na poparcie swoich twierdzeń.
- 77 W odniesieniu do pierwszego warunku Komisja twierdzi, że skarżąca nie udowodniła, że obiektywnie nie ma ona możliwości ustanowienia tej gwarancji.
- 78 Po pierwsze, w odniesieniu do pism obydwu banków skarżąca przede wszystkim nie wyjaśniła, dlaczego zwróciła się tylko i wyłącznie do dwóch banków. Następnie nie sprecyzowała ona, czy była stałym klientem tych banków. Ponadto nie zaoferowała ona stosownych zabezpieczeń. Wreszcie nie przedstawiła dokumentów wyjaśniających jej sytuację ekonomiczną i finansową.
- 79 Po drugie, te same uwagi można uczynić wobec pism, które dotyczyły dwóch akcjonariuszy skarżącej. W szczególności z jednej strony nie wynikało z nich jasno, czy są oni stałymi klientami obydwu banków oraz, z drugiej strony nie dostarczono żadnego dokumentu przedstawiającego ich sytuację ekonomiczną i finansową.

- 80 Po trzecie, Komisja twierdzi, że skarżąca nie dostarczyła żadnego dowodu na poparcie swojego twierdzenia, zgodnie z którym grzywna odpowiada dwukrotnej wartości jej kapitału zakładowego. Komisja utrzymuje, że straty poniesione przez skarżącą nie są wysokie w stosunku do jej obrotów, zwłaszcza w odniesieniu do lat 2002 i 2003.
- 81 Po czwarte, skarżąca nie dostarczyła żadnego elementu na poparcie swojego twierdzenia, zgodnie z którym zapis grzywny w księgach rachunkowych spółki spowodowałby postawienie jej w stan likwidacji.
- 82 Wreszcie po piąte, Komisja zauważa, że aż do grudnia 2005 r. skarżąca uczestniczyła w wielonarodowej grupie niderlandzkiej, która sprzedała małżonkom Baiani udział posiadany w kapitale skarżącej w wysokości 80% zaraz po doręczeniu decyzji.
- 83 W swoich uwagach z dnia 3 marca 2006 r. skarżąca podważa argumenty Komisji.
- 84 Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że zgodnie z orzecznictwem Sądu odmowa udzielenia gwarancji bankowej przez dwie instytucje kredytowe wystarczy, aby udowodnić brak możliwości uzyskania takiej gwarancji. Ponadto przedstawia ona wyciągi ze swoich rachunków bankowych w dwóch bankach, do których złożyła wnioski, z których wynika, że skarżąca otworzyła rachunek w banku Sanpaolo IMI w 1991 r., a w banku UniCredit Banca d'Impresa w 1995 r., a zatem powinna być uznawana za stałego klienta tych dwóch banków.
- 85 Po drugie, skarżąca wyjaśnia, że obydwie banki znały bardzo dobrze sytuację ekonomiczną i finansową skarżącej oraz że już zablokowały one jej linie kredytowe z uwagi na pogorszenie się jej sytuacji.

- 86 Po trzecie, skarżąca przedstawia dokumenty, uściślając zarazem, że nie były one jeszcze dostępne w momencie składania wniosku, w szczególności swój bilans z dnia 31 grudnia 2005 r. (zwany dalej „bilansem 2005”), sprawozdanie biegłych rewidentów z dnia 10 stycznia 2006 r. oraz protokół zwyczajnego zgromadzenia akcjonariuszy z dnia 20 stycznia 2006 r.
- 87 Z bilansu 2005 wynika, że ujemny wynik w wysokości 962 870 EUR uwzględnia rezerwę ustanowioną w celu pokrycia ryzyka zapłaty grzywny w wysokości 1 000 000 EUR. Niemniej jednak pomimo faktu, że wynik ten bez uwzględniania rezerwy byłby dodatni i wynosiłby 37 130 EUR, skarżąca uściśla, że aby uzyskać ten wynik, musiała sprzedać fabrykę znajdującą się w Cerratinie (Włochy), tak że wartość jej aktywów w postaci nieruchomości od tego czasu wynosiła już tylko 563 874 EUR, co stanowiło kwotę mniejszą od wysokości grzywny. Podobnie wierzytelności, które wynosiły 4 534 558 EUR były mniejsze od jej długów, które wynosiły 11 569 438 EUR. Wreszcie obroty skarżącej spadły z 20 568 101 EUR w 2004 r. do 14 674 014 EUR w 2005 r.
- 88 W odniesieniu do skutków zapisu grzywny na kontach rachunkowych skarżącej uściśla ona, że art. 2447 i 2484 akapit czwarty włoskiego kodeksu cywilnego przewidują, że zapis w bilansie pozycji pasywów równej dwukrotnej wartości kapitału zakładowego, jak to jest w przypadku grzywny nałożonej w niniejszej sprawie, może obniżyć ten kapitał do zera. Obniżenie kapitału do poziomu niższego od minimum wymaganego w przepisach prawa w przypadku braku rekaptalizacji pociągałaby za sobą obowiązek zwołania zgromadzenia ogólnego w celu przedyskutowania postawienia spółki w stan likwidacji oraz zapowiadałoby w związku z tym wszczęcie postępowania upadłościowego.
- 89 W odniesieniu do stosunków akcjonariuszy skarżącej z bankami, które odmówiły udzielenia gwarancji bankowej, skarżąca twierdzi, że mieli oni otwarte konta w UniCredit Banca d'Impresa co najmniej od 1999 r., a zatem powinni być uznawani za stałych klientów.

- 90 W odniesieniu od wyprowadzenia kapitału skarżącej z grupy niderlandzkiej, która ją kontrolowała do grudnia 2005 r., skarżąca wyjaśnia, że niderlandzka spółka Nicotiana Holding BV kupiła od małżonków Baiani ich udział w kapitale skarżącej w 2002 r. Po doręczeniu decyzji małżonkowie Baiani postanowili odkupić udział po tej samej cenie, po której go sprzedali trzy lata wcześniej, z uwagi na fakt, że uważali, iż bardzo prawdopodobny jest spór ze spółką Nicotiana Holding, która była dla nich ważnym partnerem handlowym.
- 91 W swoich uwagach z dnia 29 marca 2006 r. Komisja przede wszystkim wskazuje na wątpliwości dotyczące wartości fabryki w Cerratinie, jaka wynika z bilansu 2005. Następnie zauważa, że skarżąca mimo obowiązku zapłaty grzywny wolała zapłacić inne długi, chociaż nie były one jeszcze wymagalne. Wreszcie Komisja podkreśla, że skarżąca nigdy nie zaproponowała zapłaty grzywny na raty.
- 92 Ponadto w odniesieniu do odkupienia akcji przez małżonków Baiani Komisja podnosi, że skarżąca przede wszystkim nie przedstawiła podpisanej w tym celu w 2002 r. umowy kupna akcji. Następnie podczas audytu prawnego, który przeprowadzono przed podpisaniem umowy, poinformowała ona kupującego o ryzyku grzywny. Wreszcie nie wyjaśniła ona ani powodu, dla którego odkupu należało dokonać bezpośrednio po doręczeniu decyzji, ani powodu, dla którego wynik ewentualnego sporu ze spółką Nicotiana Holding musiał być tak ryzykowny, jak twierdzi skarżąca.
- 93 Po rozprawie, na wniosek prezesa Sądu, skarżąca przedstawiła, po pierwsze, umowę sprzedaży akcji z 2002 r., na mocy której małżonkowie Baiani przekazali swój udział w kapitale skarżącej spółce Nicotiana Holding, a po drugie, pewne uzupełniające informacje umożliwiające ocenę ekonomicznej i finansowej sytuacji skarżącej.

- 94 Według skarżącej z dokumentów tych wynika, że sytuacja finansowa jej akcjonariuszy nie umożliwia im ani zapłaty całości grzywny, ani ustanowienia gwarancji bankowej wymaganej przez Komisję.
- 95 Ze swojej strony Komisja twierdzi, po pierwsze, że dokumenty przedstawione przez skarżącą nie wystarczają do ustalenia sytuacji finansowej jej akcjonariuszy, oraz po drugie, że w każdym razie sytuacja wynikająca z tych dokumentów mogłaby co najmniej umożliwić małżonkom Baiani poprawienie ich propozycji częściowej zapłaty.
- 96 Podsumowując, Komisja twierdzi, że skarżąca nie udowodniła, że nie miała obiektywnie możliwości ustanowienia gwarancji bankowej ani że gwarancja ta zagroziłaby jej istnieniu.

Ocena sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środków tymczasowych

- 97 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wniosek o zawieszenie wykonania obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej nałożony jako warunek uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia kwoty grzywny może być przyjęty tylko w wyjątkowych okolicznościach (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 6 maja 1982 r. w sprawie 107/82 R AEG przeciwko Komisji, Rec. str. 1549, pkt 6). W rezultacie możliwość wymagania ustanowienia gwarancji finansowej jest wyraźnie przewidziana w odniesieniu do postępowań w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych przez regulaminy Trybunału i Sądu oraz odpowiada ogólnej i rozsądnej linii postępowania Komisji (postanowienia prezesa Sądu z dnia 5 sierpnia 2003 r. w sprawie T-79/03 R IRO przeciwko Komisji, Rec. str. II-3027, pkt 25, i pkt 15 powyżej w sprawie FNSEA i in. przeciwko Komisji, pkt 77).

- 98 Co do zasady istnienie takich wyjątkowych okoliczności może być uważane za ustalone, kiedy strona domagająca się zwolnienia z ustanowienia wymaganej gwarancji bankowej dostarczy dowodu, że obiektywnie nie ma ona możliwości ustanowienia tej gwarancji (pkt 15 powyżej sprawa FNSEA i in. przeciwko Komisji, pkt 78) lub że jej ustanowienie zagrozi jej istnieniu (pkt 97 powyżej postanowienie w sprawie IRO przeciwko Komisji, pkt 26).
- 99 W niniejszym przypadku skarżąca nie twierdzi, że ustanowienie gwarancji bankowej może zagrozić jej istnieniu. Natomiast twierdzi ona, że obiektywnie nie ma ona możliwości ustanowienia takiej gwarancji.
- 100 W tych okolicznościach należy zbadać, czy skarżąca w sposób wystarczający pod względem prawnym wykazała, że obiektywnie nie miała ona możliwości ustanowienia gwarancji bankowej.
- 101 Główny argument wysunięty przez skarżącą polega na twierdzeniu, że żadna instytucja kredytowa nie zadeklarowała chęci udzielenia gwarancji w odniesieniu do tego długu względem Komisji, ponieważ jej sytuacja finansowa nie umożliwia zapewnienia zapłaty.
- 102 Po pierwsze w odniesieniu do argumentów Komisji dotyczących stosunków pomiędzy skarżącą a instytucjami kredytowymi, do których złożyła ona wniosek o udzielenie gwarancji, należy przede wszystkim zauważyć, że — jak słusznie twierdzi skarżąca — znaczenie pism odmawiających ustanowienia gwarancji bankowej powinno być oceniane w świetle obiektywnej sytuacji ekonomicznej skarżącej (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 28 czerwca 2000 r. w sprawie T-191/98 R II Cho Yang Shipping przeciwko Komisji, Rec. str. II-2551, pkt 43). W konsekwencji nie można wykluczyć znaczenia tych pism jako takiego wyłącznie z uwagi na ich małą ilość.

- 103 Nie można zatem przyjąć argumentu Komisji, zgodnie z którym przedstawienie tylko dwóch pism odmownych nie wystarcza do ustalenia braku możliwości ustanowienia przez skarżącą gwarancji bankowej.
- 104 Po drugie, Komisja twierdzi, że skarżąca z jednej strony nie wykazała wyraźnie, że była stałym klientem obydwu banków oraz, z drugiej strony nie dostarczyła dokumentów wyjaśniających jej sytuację ekonomiczną i finansową.
- 105 Należy stwierdzić z jednej strony, że skarżąca przedstawiła wyciągi z jej rachunków bieżących, otwartych wiele lat temu w obydwu bankach, o których mowa. Należy więc uznać, że skarżąca była stałym klientem obydwu banków, do których złożyła wniosek o udzielenie gwarancji bankowej.
- 106 Z drugiej strony skarżąca przedstawiła swoje sprawozdania roczne za 2005 r. po zatwierdzeniu ich przez jej biegłych rewidentów.
- 107 W niniejszym przypadku należy stwierdzić przede wszystkim, że bilans 2005 wykazuje wynik ujemny w wysokości 962 970 EUR, który — chociaż obejmuje rezerwę w wysokości 1 000 000 EUR — uwzględnia tylko połowę kwoty grzywny rzeczywiście nałożonej na skarżącą. Następnie wzrostowa tendencja wyniku skarżącej w stosunku do roku poprzedniego powinna być oceniana z uwzględnieniem faktu, że jest ona spowodowana, przynajmniej częściowo, raczej sprzedażą aktywów w postaci nieruchomości niż wzrostem obrotu oraz że w każdym razie wynik ten nie umożliwia całkowitego pokrycia kwoty grzywny. Wreszcie wartość aktywów w postaci nieruchomości wynosi tylko 563 874 EUR, co stanowi kwotę niższą od całkowitej kwoty grzywny. W końcu zadłużenie skarżącej jest wciąż znaczne, podobnie jak obniżenie jej obrotów w stosunku do 2004 r.

- 108 W niniejszym przypadku skarżąca w identycznie sformułowanych pismach z dnia 28 grudnia 2005 r. i 9 stycznia 2006 r. zwróciła się z wnioskami do Banca d'Impresa i do Sanpaolo IMI o ustanowienie gwarancji bankowej. W przypadku pierwszego banku należy stwierdzić, że jego odmowa wyraźnie opiera się na negatywnej ocenie sytuacji ekonomicznej i finansowej skarżącej. Jeśli chodzi o drugi bank, to mimo tego że nie odwołuje się on wyraźnie do takich okoliczności, żaden element dokumentacji nie pozwala wątpić, że także one są przyczyną tej odmowy.
- 109 W świetle powyższego należy uznać, że ze względu na zmianę sytuacji ekonomicznej i finansowej skarżącej obydwie banki odmówiły udzielenia jej gwarancji wymaganej przez Komisję.
- 110 Należy więc przyznać, że skarżąca w sposób wystarczający pod względem prawnym wykazała swoją niezdolność do uzyskania gwarancji bankowej wymaganej przez Komisję.
- 111 Jednakże w celu dokonania oceny zdolności skarżącej do ustanowienia przedmiotowej gwarancji bankowej, należy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uwzględnić także grupę spółek, od której zależy ona bezpośrednio i pośrednio, w szczególności w odniesieniu do możliwości dostarczenia zabezpieczeń, których banki mogłyby się domagać. Taki wymóg wynika z jednej strony z interesu publicznego, który jest związany z wykonywaniem decyzji Komisji i z ochroną interesów finansowych Wspólnoty oraz, z drugiej strony z korzyści, jakie mogą płynąć dla jej akcjonariuszy z ewentualnych antykonkurencyjnych zachowań spółki. To uwzględnienie sytuacji grupy, do jakiej skarżąca należy, nie prowadzi w żaden sposób do nałożenia grzywny lub przypisania osobom trzecim odpowiedzialności za naruszenie (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 21 lipca 1999 r. w sprawie T-191/98 R DSR-Senator Lines przeciwko Komisji, Rec. str. II-2531, pkt 64 oraz cytowane tam orzecznictwo).

- 112 Bezsporne jest, że w momencie, gdy skarżąca podjęła kroki w celu ustanowienia gwarancji bankowej, jedynymi akcjonariuszami skarżącej byli małżonkowie Baiani, którzy wspólnie posiadali całość akcji skarżącej. Małżonkowie Baiani są nadal jedynymi akcjonariuszami skarżącej. Skarżąca utrzymuje zatem, że nie mieli oni możliwości ustanowienia gwarancji bankowej na jej korzyść.
- 113 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że fakt, iż spółka Nicotiana Holding zbyła swój udział zaraz po doręczeniu decyzji nie jest w niniejszym przypadku rozstrzygający.
- 114 W istocie po utracie statusu akcjonariusza skarżącej, po pierwsze, nie można wymagać żadnego wsparcia z jej strony, oraz po drugie, jej obowiązek zapłaty grzywny nałożonej na skarżącą mógłby być uzasadniony tylko w przypadku, gdyby została ona pociągnięta do odpowiedzialności za naruszenie (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie C-279/98 P Cascades przeciwko Komisji, Rec. str. I-9693, pkt 78).
- 115 W odniesieniu do tej ostatniej kwestii należy zatem stwierdzić przede wszystkim, że Nicotiana Holding nabyła swój udział w kapitale skarżącej w sierpniu 2002 r., czyli w momencie, gdy skarżąca zaprzestała uczestniczenia w kartelu, jak stwierdziła Komisja.
- 116 Następnie Komisja obliczyła granicę 10% przewidzianą w art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1), na podstawie samego obrotu skarżącej, a nie na podstawie obrotu grupy Nicotiana Holding.
- 117 Wreszcie decyzja nie jest skierowana do spółki Nicotiana Holding.

- 118 W świetle powyższego należy określić, czy sytuacja ekonomiczna i finansowa obecnych akcjonariuszy skarżącej sprawia, że obiektywnie nie mają oni możliwości ustanowienia gwarancji bankowej na jej korzyść.
- 119 W tym względzie należy stwierdzić przede wszystkim, że skarżąca przedstawiła pisma z dnia 28 grudnia 2005 r. i 9 stycznia 2006 r., w których jej akcjonariusze złożyli do banków UniCredit Banca d'Impresa i Sanpaolo IMI wnioski o udzielenie gwarancji bankowej dla zabezpieczenia zapłaty grzywny. Z pism tych jasno wynika, że akcjonariusze byli gotowi do zaoferowania tym bankom wszelkich zabezpieczeń osobistych lub rzeczowych na dobrach, których byli właścicielami.
- 120 Następnie skarżąca przedstawiła wyciągi z rachunków swoich dwóch akcjonariuszy wskazujące na to, że byli oni klientami UniCredit Private Banking SpA już co najmniej od września 2005 r.
- 121 Wreszcie skarżąca przedstawiła wyciągi z deklaracji dochodów swoich akcjonariuszy za 2004 r., z których wynika, że majątek małżonków Baiani nie wystarczał na zapłatę całości grzywny.
- 122 Na podstawie tych elementów należy przyznać, że skarżąca w sposób wystarczający udowodniła, że jej akcjonariusze są obiektywnie niezdolni do ustanowienia gwarancji bankowej wymaganej przez Komisję.
- 123 Po drugie, w odniesieniu do argumentów skarżącej, zgodnie z którymi istnieje ryzyko doznania poważnej i nieodwracalnej szkody, jeśli obowiązek ustanowienia gwarancji bankowej jako warunek uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywny nie zostanie zawieszony, należy podnieść przede wszystkim, że całkowita kwota grzywny jest wyższa od kapitału zakładowego skarżącej, który — jak wynika

z bilansu 2005 — wynosi jedynie 1,1 mln EUR. Fakt ten nie jest podważany przez Komisję. Następnie włoski kodeks cywilny przewiduje, że za wyjątkiem rekapitalizacji, obniżenie kapitału zakładowego do poziomu niższego od minimum wymaganego na podstawie przepisów prawa powoduje rozwiązanie spółki i postawienie jej w stan likwidacji. Wreszcie z powyższego wynika, że obecni akcjonariusze skarżącej nie mają możliwości ustanowienia gwarancji bankowej w odniesieniu do całej kwoty grzywny, a więc nie mogą również wnieść wkładu do kapitału spółki w zakresie niezbędnym do uniknięcia postawienia jej w stan likwidacji.

- 124 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarżąca w sposób wystarczający pod względem prawnym wykazała istnienie wyjątkowych okoliczności, polegających na ryzyku poniesienia poważnej i nieodwracalnej szkody w przypadku ustanowienia w chwili obecnej wymaganej gwarancji bankowej.

W przedmiocie wyważenia wchodzących w grę interesów

Argumenty stron

- 125 Według skarżącej wyważenie wchodzących w grę interesów przemawia na korzyść zawieszenia wykonania decyzji.
- 126 W tym względzie skarżąca podkreśla, że jej zniknięcie z rynku przed wydaniem przez Sąd orzeczenia co do istoty sprawy byłoby bardzo szkodliwe zarówno dla struktury konkurencyjnej włoskiego rynku surowca tytoniowego, jak i dla całości przemysłu wspólnotowego. W rezultacie przymusowe wykonanie decyzji w zakresie, w jakim nakłada ona obowiązek natychmiastowego ściągnięcia grzywny, spowodowałoby zniknięcie skarżącej z rynku oraz znaczne obniżenie eksportu włoskiego tytoniu do wielu państw Europy Wschodniej, Bliskiego Wschodu i Ameryki Południowej.

- 127 Ponadto interesy finansowe Komisji nie byłyby lepiej chronione przez wykonanie decyzji, które powodując natychmiastowe postawienie skarżącej w stan likwidacji, utrudniłoby, o ile jest to możliwe, ściągnięcie całości grzywny, biorąc pod uwagę, że Komisja musiałaby wtedy wpisać swoją wierzytelność po stronie pasywów w postępowaniu upadłościowym, w ramach którego nie korzysta ona z żadnego pierwszeństwa.
- 128 Natomiast gdyby skarżąca zostałaby zwolniona z ustanowienia gwarancji, mogłaby przynajmniej tymczasowo uniknąć zniknięcia z rynku. W rezultacie według skarżącej przyjęcie niniejszego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych oznacza wykluczenie, iż kwota grzywny będzie w całości należna aż do momentu wydania przez Sąd orzeczenia co do istoty sprawy. Postanowienie o przyjęciu wniosku mogłoby stanowić podstawę prawną umożliwiającą jednemu zarządzającemu skarżącej, po dokonaniu starannej oceny i uzyskaniu zgody biegłych rewidentów, ustanowienie zaliczki o wysokości mniejszej od kwoty grzywny, co zezwoliłoby skarżącej na utrzymanie działalności przedsiębiorstwa aż do momentu wydania przez Sąd orzeczenia co do istoty sprawy.
- 129 Komisja twierdzi natomiast, że wyważenie istniejących interesów przemawia na jej korzyść, w szczególności biorąc pod uwagę z jednej strony jej interes finansowy w ściągnięciu grzywny oraz, z drugiej strony interes publiczny związany z ochroną skuteczności wspólnotowych reguł konkurencji oraz zapłatą grzywien w celu utrzymania ich odstraszającej funkcji.
- 130 W odniesieniu w szczególności do jej interesu finansowego Komisja twierdzi, że w dniu ewentualnego oddalenia skargi w postępowaniu głównym aktywa skarżącej mogą już nie wystarczać na zapłatę grzywny, a przynajmniej ryzyko to nie może być w sposób pewny odsunięte. W konsekwencji ściągnięcie, nawet częściowe, kwoty grzywny po zakończeniu postępowania głównego stanowiłoby perspektywę jeszcze bardziej odległą niż ściągnięcie tej kwoty poprzez przymusowe i natychmiastowe wykonanie decyzji.

- 131 Komisja utrzymuje ponadto, że interesy powoływane przez skarżącą na poparcie jej wniosku wydają się być pozbawione podstaw lub w każdym razie mniej istotne niż interesy wymienione wyżej przez Komisję.
- 132 Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym jej zniknięcie z rynku wpłynęłoby na konkurencyjną strukturę rynku surowca tytoniowego we Włoszech, Komisja twierdzi, że celem prawa konkurencji nie jest ochrona przedsiębiorstw niezdolnych do utrzymania się na rynku i że w konsekwencji ewentualne zniknięcie podmiotu z rynku nie jest jako takie sprzeczne z interesami konkurencji.
- 133 Po drugie, w odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym jej zniknięcie z rynku spowodowałoby znaczne zmniejszenie eksportu włoskiego tytoniu do wielu państw Europy Wschodniej, Bliskiego Wschodu i Ameryki Południowej, Komisja uważa, że interesy państw trzecich nie powinny przeważać nad interesami finansowymi Wspólnoty lub, ogólniej, interesem publicznym związanym z ochroną skuteczności wspólnotowych reguł konkurencji.
- 134 Po trzecie, w odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym jej zniknięcie z rynku miałyby poważne następstwa dla rynku włoskiego surowca tytoniowego, Komisja twierdzi, że wnioskowi temu przeczy z jednej strony charakter spornej działalności, która byłaby dostępna dla osób trzecich, a z drugiej strony fakt, że ewentualna likwidacja skarżącej z powodu ewentualnej upadłości niekoniecznie spowodowałaby utratę jej aktywów. W rzeczywistości do organów zobowiązanych do przeprowadzenia likwidacji lub procedury upadłości należałoby zadbanie o zabezpieczenie aktywów skarżącej za pomocą środków dostępnych na podstawie prawa włoskiego.

Ocena sędziego rozpatrującego wnioszek o zastosowanie środków tymczasowych

- 135 Należy wyważyć z jednej strony interes skarżącej polegający na uniknięciu, w przypadku braku możliwości ustanowienia gwarancji bankowej, natychmiastowego ściągnięcia grzywny, a z drugiej strony — interes finansowy, jaki ma Wspólnota w ściągnięciu tej kwoty, a także, ogólniej, interes publiczny związany z ochroną skuteczności wspólnotowych reguł konkurencji oraz odstraszającego znaczenia grzywien nakładanych przez Komisję (zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 13 czerwca 1989 r. w sprawie 56/89 R Publishers Association przeciwko Komisji, Rec. str. 1693, pkt 35, i przywołane powyżej w pkt 15 postanowienie w sprawie FNSEA i in. przeciwko Komisji, pkt 119).
- 136 W odniesieniu do interesów finansowych Wspólnoty należy podnieść, że — jak stwierdzono wcześniej — majątek skarżącej nie umożliwia jej zapłaty całości grzywny ani ustanowienia wymaganej gwarancji bankowej. Jest zatem wysoko prawdopodobne, że jeżeli Komisja przystąpi do przymusowej egzekucji grzywien nałożonych na skarżącą, nie uzyska ona kwoty odpowiadającej nałożonej grzywnie. Zostało ponadto ustalone, że w przypadku ogłoszenia upadłości skarżącej Komisja nie miałaby żadnego pierwszeństwa w odniesieniu do jej wierzytelności w stosunku do innych wierzycieli. W tych okolicznościach wydaje się, że interesy finansowe Komisji nie byłyby lepiej chronione w przypadku natychmiastowego wszczęcia przymusowego postępowania egzekucyjnego niż w przypadku umożliwienia skarżącej kontynuowania swojej działalności oraz generowania zysku, który mógłby następnie być wykorzystany na zapłatę grzywny.
- 137 W odniesieniu do skutków zniknięcia skarżącej z rynku dla struktury konkurencyjnej rynku należy stwierdzić, że chociaż prawo konkurencji nie ma na celu ochrony przedsiębiorstw niezdolnych do utrzymania się na rynku, to jednak celem środków tymczasowych jest uniknięcie wyrządzenia stronie, która wnosi o ich zastosowanie w oczekiwaniu na wydanie decyzji w postępowaniu głównym, poważnych i nieodwracalnych szkód (postanowienia prezesa Trybunału z dnia 18 października 1991 r. w sprawie C-213/91 R Abertal i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-5109,

pkt 18, oraz prezesa Sądu z dnia 4 kwietnia 2002 r. w sprawie T-198/01 R Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Rec. str. II-2153, pkt 96).

- 138 Należy ponadto zauważyć, że już w swoich uwagach z dnia 29 marca 2006 r., ale przede wszystkim podczas rozprawy, Komisja wykazała, przynajmniej co do zasady, że jest skłonna do rozpatrzenia alternatyw dla natychmiastowej zapłaty grzywny w przypadku braku możliwości ustanowienia gwarancji bankowej.
- 139 W piśmie z dnia 8 maja 2006 r. skarżąca przedstawiła pierwszą propozycję rozłożenia na raty, którą Komisja odrzuciła.
- 140 Podczas rozprawy strony zobowiązały się do rozpatrzenia możliwości uzgodnienia rozłożenia zapłaty grzywny na raty. W tym względzie skarżąca ze względu na rezerwy przewidziane już w swoich bilansach na lata 2003 i 2005 w wysokości odpowiednio 25 000 EUR i 1 mln EUR przyznała, że można rozważać zapłatę wyższą od tej, jaką zaproponowała w piśmie z dnia 8 maja 2006 r.
- 141 W konsekwencji w piśmie z dnia 26 maja 2006 r. skarżąca zaproponowała stronie pozwanej rozłożenie zapłaty grzywny na raty. W szczególności zaproponowała ona Komisji ratalną zapłatę na następujących warunkach:
- ustanowienie, najpóźniej do dnia 30 czerwca 2006 r., gwarancji bankowej wymaganej na pierwsze żądanie w wysokości 400 000 EUR na zabezpieczenie kwoty głównej oraz odsetek od grzywny;

- pierwsza zapłata częściowa kwoty w wysokości 200 000 EUR, która powinna być dokonana dnia 1 lipca 2006 r.;

- kolejne półroczne raty w wysokości co najmniej 100 000 EUR, płacone od dnia 1 lipca 2006 r. do czasu wydania orzeczenia w postępowaniu głównym;

- zapłata na rzecz Komisji, od momentu, gdy sumy będą w dyspozycji skarżącej, oczekiwanej ceny sprzedaży osobom trzecim narzędzi składowanych w zakładzie Carratiny, która jest szacowana na około 330 000 EUR.

¹⁴² Komisja na podstawie dokonanej przez siebie oceny możliwości ekonomicznych i finansowych skarżącej ograniczyła się do odrzucenia propozycji skarżącej.

¹⁴³ Należy zatem podnieść z jednej strony, że interesy finansowe Komisji byłyby jednakowo chronione przez zobowiązanie się skarżącej do ustanowienia gwarancji bankowej pokrywającej niemalą część grzywny.

¹⁴⁴ Z drugiej strony w odniesieniu do interesu publicznego, który wiąże się ze skutecznością wspólnotowych reguł konkurencji oraz odstraszającym działaniem grzywien orzekanych przez Komisję, należy stwierdzić, że Komisja nie wykazała, w jaki sposób przyznanie częściowego zawieszenia, proponowanego przez skarżącą, zagroziłoby w niniejszym przypadku temu interesowi.

145 Jednakże jak słusznie podnosi Komisja w swoim piśmie z dnia 6 czerwca 2006 r., z jednej strony pomimo że dostępne środki finansowe małżonków Baiani nie są wystarczające do zapłaty całości grzywny, umożliwiają one skarżącej przynajmniej zapłatę wyższych niż proponowane przez nią rat. Z drugiej strony ponieważ niekorzystna sytuacja ekonomiczna i finansowa skarżącej zmierza raczej do poprawy, można przewidywać, że skarżąca będzie w stanie wygenerować pewne zyski w nadchodzących miesiącach oraz że zyski te, o ile nie można ustalić, czy pozwolą one na uiszczenie całej kwoty grzywny, umożliwią jej jednak zapłatę części tej grzywny.

146 W świetle powyższego, a zwłaszcza ostatniej propozycji skarżącej, a także faktu, że Komisja nie zaproponowała rozłożenia na raty, które uważałaby za możliwe do zaakceptowania, należy przyznać skarżącej wnioskowane zwolnienie, pod warunkiem że:

- w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego postanowienia:
  - ustanowi gwarancję bankową do wysokości 400 000 EUR;
  - zapłaci na rzecz Komisji kwotę 200 000 EUR;
- w terminie trzech miesięcy od doręczenia niniejszego postanowienia zapłaci Komisji kwotę 330 000 EUR;

- od dnia 1 stycznia 2007 r. będzie płacić Komisji raty kwartalne w wysokości 100 000 EUR aż do momentu spełnienia jednego z dwóch warunków:
  - zapłaty pozostałej należnej części grzywny, powiększonej o odsetki wskazane przez Komisję w piśmie z dnia 9 listopada 2005 r. doręczającym wydaną przez nią decyzję;
  - ogłoszenia wyroku w sprawie głównej.

¹⁴⁷ Należy zauważyć wreszcie, że sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego posiada, na mocy art. 108 regulaminu, możliwość zmiany lub cofnięcia w każdym czasie postanowienia o zastosowaniu środków tymczasowych z uwagi na zmianę okoliczności [przywołane w pkt 137 powyżej postanowienie w sprawie Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, pkt 123, utrzymane w mocy w postępowaniu odwoławczym postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 18 października 2002 r. w sprawie C-232/02 P(R) Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, Rec. str. I-8977]. Z orzecznictwa tego wynika, że przez „zmianę okoliczności” sędzia rozpatrujący wniosek rozumie w szczególności okoliczności faktyczne, które mogą zmienić w danym przypadku ocenę kryterium dotyczącego pilnego charakteru. Ponadto według Trybunału możliwość ta tłumaczy zasadniczo tymczasowy charakter w prawie wspólnotowym środków przyznawanych przez sędziego rozpatrującego wniosek [postanowienie Trybunału z dnia 14 lutego 2002 r. w sprawie C-440/01 P(R) Komisja przeciwko Artegođan, Rec. str. I-1489, oraz przywołane w pkt 15 powyżej postanowienie w sprawie FNSEA i in. przeciwko Komisji, pkt 129].

¹⁴⁸ W konsekwencji do stron będzie należało w razie konieczności zwrócić się do Sądu, jeżeli nastąpi zmiana okoliczności, która może zmienić niniejszą decyzję, zwłaszcza w świetle przyszłych zatwierdzonych sprawozdań skarżącey.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia, co następuje:

- 1) **Obowiązek ustanowienia przez spółkę Romana Tabacchi SpA gwarancji bankowej na rzecz Komisji w celu uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywny nałożonej na nią na mocy art. 2 decyzji Komisji z dnia 20 października 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 traktatu WE (sprawa COMP/C.38.281/B.2 — Surowiec tytoniowy — Włochy), zostaje zawieszony pod następującymi warunkami:**

- a) **w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego postanowienia skarżąca:**

— **ustanowi gwarancję bankową do wysokości 400 000 EUR;**

— **zapłaci na rzecz Komisji kwotę 200 000 EUR;**

b) w terminie trzech miesięcy od doręczenia niniejszego postanowienia zapłaci Komisji kwotę 330 000 EUR;

c) od dnia 1 stycznia 2007 r. będzie płacić Komisji raty kwartalne w wysokości 100 000 EUR aż do momentu spełnienia jednego z dwóch warunków:

— zapłaty pozostałej należnej części grzywny, powiększonej o odsetki wskazane przez Komisję w piśmie z dnia 9 listopada 2005 r. doręczającym decyzję nakładającą grzywnę;

— ogłoszenia wyroku w sprawie głównej.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 13 lipca 2006 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

B. Vesterdorf